

Divendres 17 de novembre / 19 hores
Diumenge 19 de novembre / 19 hores
Centre Cultural de Granollers

2017

Sessió especial dins el 6è Festival Fantàstik Granollers

Hell or High Water

(Comanchería)
de David Mackenzie

Versió original en anglès subtitulada

Fitxa tècnica

Guió: Taylor Sheridan / Música: Nick Cave, Warren Ellis /
Fotografia: Giles Nuttgens / País: USA / Any: 2016 /
Durada: 102 minuts

Fitxa artística

Jeff Bridges, Chris Pine, Ben Foster, Dale Dickey, Kevin Rankin, Katy Mixon i Melanie Papalia

SINOPSI. Després de la mort de la mare, dos germans, un pare divorciat i un exconvicte, organitzen una sèrie d'atracaments, triant diferents sucursals del mateix banc. Només els queden alguns dies per evitar el desnonament de la seva propietat familiar a Texas i pagar el banc amb els seus diners. Un Rànger a qui li queda poc per retirar-se i el seu segon, estan decidits a atrapar els lladres.

EL DIRECTOR. David Mackenzie (Escòcia, 1966). Després d'estudiar al Duncan of Jordanstone College of Art and Design a Dundee, va començar la seva carrera amb una sèrie de curtmetratges. El seu primer llargmetratge fou *The Last Great Wilderness* (2002), va seguir amb *Young Adam* (2003), que es va estrenar a Un Certain Regard, Cannes 2003. Altres films seus han estat: *Asylum* (2005), *Hallam Foe* (2007), *Spread* (2009), *Perfect Sense* (2011), *You Instead* (2011), *Starred Up (Convicto, 2013)* i *Hell or High Water (Comancheria, 2016)*. Mackenzie ha obtingut moltes nominacions i premis als festivals de Berlín, Edinburg, Cannes o als BAFTA.

NOTES DE PRODUCCIÓ

L'origen d'aquest thriller d'atracaments ens recorda *El gran robatori del tren de 1903*, i des de llavors, sembla que cada generació ha reproduït les seves pròpies visions del gènere, sovint amb molta fredor atmosfèrica. *Hell or High Water* es construeix com un enfrontament entre els representants de la llei i els violadors de la llei en les desolades zones frontereres de l'extrem sud-oest dels Estats Units. Aquesta no és la típica pel·lícula de lladres de bancs que veia el teu pare, amb els dolents amb barret negre i xèrifs respectables. Això és un western remesclat, moralment complex i mordaç, ambientat en un nou Oest on els bancs atracats són ara els més degenerats i cruels dolents de la història. La pel·lícula és la novena obra del guardonat di-

rector britànic David Mackenzie —el treball inclou *Convicto*, *Hallam Foe*, *Obsessió* o *Young Adam*— i l'ha portat a nous llocs, geogràficament i cinematogràficament. S'ha envoltat d'un gran repartiment per poder representar aquests texans, i aporta el seu propi estil distintiu als erms americans: visceral, muscularment i emocionalment crus, però profundament compassius cap als personatges que els afronten, sigui en una cruïlla o al final del camí. Fent-se ressò del paisatge inquietant de la història, Mackenzie adopta tant l'abast com la crua intimitat per fusionar el lirisme d'aquesta obra amb humor i tensió a parts iguals, en aquesta carrera de fons entre perseguidors i perseguits. Mackenzie diu: “Com a realitzador sempre em sento atret per les històries que no són blanc o negre en termes de matisos morals... Així que un dels elements que m'interessaven d'aquesta pel·lícula era això que jo anomeno ‘la criminalitat redemptora’, on la gent bona fa coses dolentes per bones raons. Crec que hi ha alguna cosa realment interessant en aquest equilibri, i això és definitivament una àrea que m'atrau com a director de cinema i, en particular, en aquesta pel·lícula”. Com un director que ha abordat diferents tipus d'històries, Mackenzie també es va sentir atret per la idea de combinar gèneres clàssics americans, però que poques vegades es combinen en una història que desafia les expectatives. “La pel·lícula és una preciosa barreja de tot —ja saps, no hi ha massa comèdies western de robatoris de bancs que també siguin road movie”, observa Mackenzie. Mackenzie ens porta amb *Hell or High Water* alguna cosa més que una actualització de la típica pel·lícula d'atracadors renegats. És un cant a la germanor i a la lleialtat familiar, una elegia pels somnis perduts i la terra robada, un retrat dels valors rupestres en el crepuscle del seu esvaniment i un sondeig de com les persones es queden atrapades en les expectatives de qui se suposa que haurien d'haver estat. En una època de canvis ràpids, fins i tot a l'Amèrica profunda, la pel·lícula ens planteja profundes qüestions sobre les nostres herències i llegats personals.

CRÍTICA

Visto superficialmente, el film pertenece al género del cine negro con estructura de película del Oeste —o a la inversa—, pero va mucho más allá, ya que tiene una importante vertiente de crítica económica y social, además de ser una reflexión sobre la situación actual de Estados Unidos —que podría extenderse a muchos otros países— al tratar el racismo, la ruptura familiar, los abusos de los bancos... La trama es simple y ha sido vista innumerables veces en la pantalla: dos hombres asaltan varios bancos y son perseguidos por un ranger. En realidad, los tres personajes son unos perdedores y generan cierta simpatía. La película, ambientada en la actualidad y en el estado de Texas, muestra a dos hermanos, uno de ellos padre de familia y el otro un ex presidiario recién salido de la cárcel, que asaltan varias oficinas bancarias, en principio todas de la misma entidad: la que les ha concedido una hipoteca sobre la granja familiar, que ellos tienen dificultades para devolver y, por eso, el banco pretende embargársela. El objetivo de los atracos es, pues, obtener el dinero que impida que aquella entidad se apropie de la finca y poder dejarla en fideicomiso a los hijos de uno de los hermanos. El espectador no puede dejar de recordar la frase del dramaturgo alemán Bertolt Brecht: “Asaltar un banco no es nada comparado con la inmoralidad de fundarlo”, porque en el film hay varias referencias a las actividades bancarias, seguramente legales todas ellas, pero muchas difícilmente legítimas. Varios personajes secundarios se refieren de modo despreciativo a los banqueros y se llega a pensar que quizá no estaría de más que el ranger y su ayudante los visitaran llevando dispuestas las esposas; en algún momento, los habitantes de aquellas localidades no dudan en calificar sus actos de “robo”. Aparte de estas manifestaciones que al público español le resultarán familiares, podrá observar igualmente que a unos cuantos miles de kilómetros de aquí, los bancos también incitan al endeudamiento de los ciudadanos: en un margen de la carretera un cartel anuncia la oferta de préstamos de una entidad bancaria. Ya desde los primeros planos se advierte el retrato de la sociedad actual que Mackenzie se ha propuesto llevar a cabo. En una pared aparece una pintada de protesta: “Hemos ido tres veces a Irak, pero a nosotros nadie nos rescata”. El racismo que existe en aquella zona del país tampoco escapa al espíritu crítico del director. Un cliente de una de las oficinas atracadas reprende de modo un tanto paternal a los asaltantes y muestra su extrañeza porque lleven a cabo el atraco: “Si ni siquiera sois mexicanos”, les dice. La ambientación de la película, en la América profunda, muestra la decadencia de una parte de un estado y la causa de que haya procurado con sus votos que el actual presidente de la nación sea quien es, dado que el Partido Demócrata lleva cuarenta años sin ganar en Texas. La interpretación de los tres actores principales es impecable. Jeff Bridges es un ranger a punto de jubilarse —al final del film aparece ya jubilado—, cínico y a quien nada puede sorprender ya; los dos hermanos, Chris Pine y Ben Foster, muestran la desesperación de quienes han sufrido mucho en el pasado y carecen de futuro. Poco antes de concluir el film, el personaje de Pine pronuncia una frase que resume la desesperanza de la sociedad actual: “He sido pobre toda mi vida, igual que mis padres y los padres de mis padres. La pobreza es una enfermedad que pasa de generación en generación”. *Andreu Navarro / Industrias del Cine / Revista Digital de Cine*

PROPERES SESSIONS

24 i 26 de novembre: Their Finest (Su mejor historia, 2016), de Lone Scherfig

Dimarts Singulars. 21 de novembre: Rear Window (La ventana indiscreta, 1954), d'Alfred Hitchcock

Sessió Singular. Dijous 30 de novembre: La màgia de cantar (2017), d'Agustí Corominas

Associació Cultural Granollers

Roger de Flor, 33, 2n 2a
08401 Granollers
T 93 861 55 98
secretaria@acgranollers.cat

www.acgranollers.cat
@ACGranollers
AC Granollers
@acgranollers

AMB EL PATROCINI DE

EN CONVENI AMB

Ajuntament de Granollers

Centre Cultural de Granollers